

Номер судового рішення

ОСТАТОЧНА
РЕДАКЦІЯ

Вих.: **McCL8486**

Рішення: схвалено судом для винесення (з урахуванням редакційних правок)*

Винесено: **03/05/12**

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

**У ВИСОКОМУ СУДІ ПІВНІЧНОЇ ІРЛАНДІЇ
КАНЦЛЕРСЬКЕ ВІДДІЛЕННЯ**

*[печатка суду
Північної Ірландії
Копія]*

**У СПРАВІ ЗА ЗАКОНОМ ПІВНІЧНОЇ ІРЛАНДІЇ ПРО БАНКРУТСТВО ВІД 1989 Р.
У СПРАВІ ДЕМСНЕ ІНВЕСТМЕНТС ЛІМІТЕД
[DEMESNE INVESTMENTS LIMITED]**

Між

КВІНН ФАЙНЕНС
[QUINN FINANCE]

Перший позивач;

-та-

АЙРІШ БАНК РЕЗОЛЮШН КОРПОРЕЙШН ЛІМІТЕД
[IRISH BANK RESOLUTION CORPORATION LIMITED]

Другий позивач;

КВІНН ХОТЕЛС ПРАГА АС
[QUINN HOTELS PRAHA AS]

Третій позивач;

ДЕМСНЕ ІНВЕСТМЕНТС ЛІМІТЕД
[DEMESNE INVESTMENTS LIMITED]

Четвертий позивач;

-та-

ЛІНДХАРСТ ДЕВЕЛОПМЕНТ ТРЕЙДІНГ СА
[LYNDHURST DEVELOPMENT TRADING SA]

Перший відповідач;

-та-

ІННІШМОР КОНСАЛТАНСІ ЛІМІТЕД
[INNISHMORE CONSULTANCY LIMITED]

Третій відповідач;

ПУБЛІЧНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «УНІВЕРМАГ «УКРАЇНА»

*[Посвідчувальний напис
Я засвідчую вірність цієї копії
з оригіналу документа
Підпис: [підпис]
Ноель Дж. Фінікс
Державний Нотаріус
13 Чічестер Стріт, Белфаст
Дата: [31.05.16]]*

[Скріплено печаткою]

АПОСТИЛЬ

(Гаазька Конвенція від 5 жовтня 1961 року)

1. Країна: Сполучене Королівство Великобританії і Північної Ірландії

Цей офіційний документ

2. Підписаний: Ноель Дж. Фінікс [Noel J Phoenix]

3. у якості: державного нотаріуса

4. містить проставлену печатку/штамп Зазначеного державного нотаріуса

Підтверджено

5. у м. **Лондон** 6. **2 червня 2016**

7. ким: Міністр Її Величності у закордонних справах та справах співдружності

8. за №: L021265

9. Печатка/штамп	10. Підпис: I. Вілламізар [I Villamizar]
------------------	---

[печатка]

[підпис]

Цей Апостиль не має використовуватися в Сполученому Королівстві і лише підтверджує, що підпис, печатка або штамп на офіційному документі, який походить зі Сполученого Королівства, є справжніми. Він не підтверджує вірність самого документу. Апостилі, проставлені на документах, що були скопійовані та посвідчені в Сполученому Королівстві, лише підтверджує справжність підпису службової особи Сполученого Королівства, що вчинила це посвідчення. Він не посвідчує у будь-якій формі ані підпис на оригіналі документу, ані зміст оригіналу документу

Якщо цей документ буде використовуватись у країні, яка не є учасником Гаазької конвенції від 5 жовтня 1961 року, він повинен бути наданий у консульський відділ представництва цієї країни.

Для підтвердження цього апостіля перейдіть за посиланням
www.verifyapostille.service.gov.uk

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

Суддя МакКлоскі [McCloskey]

Вступ

[1] Я посилаюся на окреме рішення суду щодо клопотання про відвід, яке було заявлено в ході провадження про неповагу до суду, яке у свою чергу було порушене за заявою Позивачів щодо одного із Відповідачів у цьому провадженні (компанія «Ліндхарст») і двох осіб, які як заявляється, діяли в якості представників вказаної компанії. Зазначене супутнє рішення та дане рішення по суті спору виносяться в один і той же день.

Провадження

[2] Предметом позовних вимог Позивачів є ряд взаємопов'язаних сумнівних відступлень права вимоги за однією позицією, а також так звані «додаткові договори позики» (надалі - «оскаржувані угоди»). Позивачі стверджують, що оскаржувані угоди є незаконними і заявляють відповідні позовні вимоги, на підставі статті 367 Закону Північної Ірландії про банкрутство від 1989 року та на інших підставах. Відповідачами є компанії Ліндхарст, Демесне Інвестментс Лімітед [Demesne Investments Limited] («Демесне»), Іннішмор Консалтансі Лімітед [Innishmore Consultancy Limited] («Іннішмор») та Публічне акціонерне товариство «Універмаг «Україна» («Універмаг»).

Заборона Маріва

[3] Спочатку, суд приступив до розгляду заяви про неповагу до суду, яка була подана Позивачами. В основі зазначеної заяви про неповагу до суду була ухвала цього суду, у формі «заборони Маріва», винесена мною 23-го грудня 2011 року. Далі по тексту я називатиму її «ухвала». Вона була винесена без повідомлення іншої сторони за клопотанням Позивачів і стосувалася виключно компанії Ліндхарст, з таким формулюванням:

«... Перший Відповідач, в тому числі його директори та службовці та працівники або представники або будь-хто з них...» .

Для зручності, я називатиму «директорів та службовців та працівників або представників» як «представників компанії Ліндхарст».

Відповідно до положень ухвали, компанії Ліндхарст та її представникам заборонялося:

- a) Вчиняти будь-які дії, спрямовані на відчуження, продаж або інше переведення чи розпорядження будь-яким чином будь-яким договором про відступлення кредиту та/або рішенням будь-якого суду, винесеним на підставі договорів про відступлення кредиту;
- b) Без шкоди для п. а) вище, вчиняти будь-які дії, спрямовані на відчуження юридичних та фактичних благ, що випливають з Договорів про відступлення

кредиту, або на заставлення, обтяження або розпорядження іншим чином або зменшення вартості; дії, розраховані або такі, що мають на меті, не дозволити або перешкодити Позивачам звернутися до Суду з метою скасування оскаржуваних відступлень (від компанії Демесне Інвестментс Лімітед [Demesne Investments Limited] («Демесне») до компанії Іннішмор, а згодом від компанії Іннішмор до компанії Ліндхарст).

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревора Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- c) Посилатися на, вимагати сплати або іншим чином реалізовувати права за будь-яким з договорів про відступлення кредиту, включаючи їх використання проти Універмагу, або іншим чином отримувати платежі відповідно до їх умов.
- d) Використовувати, користуватися, виплачувати або іншим чином розпоряджатися будь-якими коштами, отриманими Першим відповідачем на підставі будь-якого з договорів про відступлення кредиту.

Ухвала далі встановлювала, що компанія Ліндхарст та її представники повинні зберігати та утримувати будь-які грошові суми, перераховані або сплачені компанії Ліндхарст або її представникам на підставі будь-якого з договорів про відступлення кредиту. Останні зазначені та перераховані в додатку до ухвали. У звичайному порядку, ухвала надалі передбачала, що компанія Ліндхарст може звернутися до суду в будь-який час з метою змінити або скасувати її положення, за умови попереднього повідомлення представників Позивачів мінімум за 48 годин. В решті решт, ухвала встановлювала, що справа буде переглянута судом 30 грудня 2011 року і знову 5 січня 2012 року.

[4] У розділі «Дія цієї Ухвали», ухвала далі передбачає:

«...[2] Відповідач, що є юридичною особою і якому наказано не вчиняти дій повинен не вчиняти їх самостійно або за допомогою його директорів, службовців, працівників або представників або будь-яким іншим чином ...

[4] Умови цієї ухвали вплинуть на наступних осіб у країні або державі поза юрисдикцією цього суду:

(a) Першого Відповідача, в тому числі його директорів та службовців та працівників або представників або представника, призначеного за довіреністю».

Ухвала далі перераховує письмові свідчення, які суд розглянув перед тим, як винести цю ухвалу, вказуючи кожну особу, що дала письмові свідчення та їх дату. В ній також зазначене наступне зобов'язання, надане суду Позивачами:

«Якщо суд згодом виявить, що ця ухвала завдала збитки першому Відповідачу і вирішить, що першому Відповідачу повинні бути відшкодовані збитки, Позивачі виконують будь-яку ухвалу, яку суд може винести.»

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

В частині «Вручення цієї ухвали та документів», ухвала передбачала:

«Суд дозволяє вручити цю ухвалу поза юрисдикцією суду Північної Ірландії шляхом електронного засобу зв'язку з будь-якою законною та добросовісною метою».

Перший пункт по суті заявлених вимог в ухвалі називався «Інформація для Першого відповідача» і передбачав наступне:

“(1) Ця ухвала забороняє вам вчиняти дії, визначені в цій ухвалі. Вам слід уважно і повністю прочитати цю ухвалу. Радимо вам звернутися до юристів якомога скоріше. Ви маєте право просити суд змінити або скасувати цю ухвалу.

(2) Якщо ви не будете виконувати цю ухвалу, ви можете бути визнані винним у неповазі до суду, наслідком чого може бути ваше ув'язнення, штраф або арешт вашої власності.”

[Виділено мною].

Наступний за цим пункт сформульовано в такий спосіб:

«Юридичний радник Позивача звернувся до судді 22 грудня 2011 р. Суддя вислухав заяву Позивача, прочитав показання свідків, перелічені у Додатку 1, та прийняв зобов'язання, наведене у Додатку 2 наприкінці цієї Ухвали».

Форма та зовнішнє вираження ухвали відповідає звичним процедурі та формальностям. Крім того, перша сторінка заборони містить офіційний штамп Суду Північної Ірландії; вказує, що справа була заслухана у Високому суді Північної Ірландії, Канцлерське відділення; зазначає Закон Північної Ірландії 1989 року про банкрутство; визначає призначеного суддю; та містить дату слухання (23 грудня 2011 року).

Докази

[5] Перш за все, я коротко викладу зміст письмових свідчень, розглянутих судом при винесенні ухвали без виклику іншої сторони. Ці свідчення включають, зокрема, письмові свідчення, заявлені під присягою Робертом Діксом, який охарактеризував себе як директора та голову Квінн Файненс [Quinn Finance], компанії з необмеженою відповідальністю, зареєстрованої в Ірландії. Він також є директором інших компаній, що належать до Квінн Інтернешнл Проперті Груп [Quinn International Property Group] («Квінн Груп»). Однією з таких компаній є Демесне, ще однією – Квінн Інтернешнл Проперті Менеджмент Лімітед [Quinn International Property Management Limited] («КІПМ»). Він пояснив, що до 14 квітня 2011 р. Група контролювалася членами родини Квінн, та фінансувалася за рахунок запозичень від Айріш Банк Резолюшн Корпорейшн Лімітед (АБРК) або його попередника. В якості частини механізму фінансування АБРК отримав

забезпечення щодо певних активів Квінн Груп а також отримав у заставу певні акції. Компанія Квінн Файненс діяла в якості механізму фінансування інших членів Квінн Груп, отримуючи позики та фінансування для них, якщо та коли було необхідно. Компанія Демесне зареєстрована в Північній Ірландії та повністю належить Квінн Файненс. Члени Квінн Груп мають власність у різних іноземних юрисдикціях, у тому числі в Україні. В рамках всестороннього перегляду активів, зобов'язань та фінансового стану членів Квінн Груп було встановлено, що основними активами та зобов'язаннями Демесне були відповідно заборгованості інших членів Квінн Груп перед нею та навпаки. Станом на 31 березня 2011 р. одним з таких боргів перед Демесне у розмірі майже 29 000 000 фунтів стерлінгів був борг Універмагу, компанії, що зареєстрована в Україні та яка є власником торговельного центру в Києві, вартість якого оцінюється в 63 000 000 доларів США.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

[6] Щодо компанії Іннішмор: остання вказується як компанія, що зареєстрована в Північній Ірландії. Одноосібним директором та власником всього статутного капіталу є Пітер Квінн – племінник Шона Квінна. 6 квітня 2011 р. Демесне начебто відступило на користь Іннішмор свої права за рядом договорів позики. Внаслідок цього компанія Іннішмор стала кредитором Універмагу. Це оскаржуване відступлення права вимоги не було задокументовано у звітності Демесне, при цьому зустрічне надання за таке відступлення не визначене. Особами, що підписали оскаржуваний договір відступлення, були Шон Квінн (від імені Демесне) та Пітер Квінн (від імені Іннішмор). Позивачі оспорюють справжність оскаржуваного договору відступлення. Наступною дійовою особою у цій справі є Ліндхарст, компанія, зареєстрована на Британських Віргінських Островах. 7 жовтня 2011 р. Іннішмор начебто відступив на користь Ліндхарст борг Універмагу. Фактично, особою, що відступила право вимоги, був вищезазначений Пітер Квінн, в той час як пан Зайцев начебто діяв у якості представника компанії Ліндхарст. Заявляється, що перше з цих відступлень – від Демесне до Іннішмор – являло собою позбавлення активів за щось істотно менше, ніж їх справжня вартість, що позбавляло Демесне можливості виконати свої фінансові зобов'язання перед Квінн Файненс. Заявляється, що АБРК внаслідок цього зазнає істотної шкоди. Коротше кажучи, Позивачі стверджують, що активи Демесне були дуже істотно виснажені на шкоду її кредиторам, у тому числі Квінн Файненс. Позиція позивачі полягає в тому, що ці угоди були укладені з метою виведення активів з-під контролю кредиторів Демесне. Позивачі оскаржують два зазначені вище відступлення боргу та два пов'язані «додаткові договори позики». Заявляється, що жодній з цих угод немає жодного раціонального економічного пояснення.

Позовна Заява Позивачів

[7] Виходячи з короткого опису доказів, як викладено вище, позиція Позивачів, що викладена в їхній Позовній Заяві, є, стисло, такою:

- а) 6 квітня 2011 р. Демесне начебто відступила право вимоги щодо сплати боргу в розмірі приблизно 29 000 000 фунтів стерлінгів від Універмагу без жодного зустрічного надання. Сторонами договору відступлення були Демесне, Іннішмор та Універмаг. Цього відступлення ніяк не відображено у звітності Демесне.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- b) 26 вересня 2011 р. Універмаг та Іннішмор шляхом укладення додаткової угоди позики, начебто змінили умови початкового договору позики (від 24 жовтня 2006 р.)
 - c) Шляхом другого договору відступлення від 7 жовтня 2011 р. Іннішмор начебто відступив Ліндхарсту борг Універмагу.
 - d) Наступним додатковим договором позики від 4 листопада 2011 р., сторонами якого були Іннішмор, Ліндхарст та Універмаг, була здійснена наступна зміна початкового договору позики таким чином, щоб надати Ліндхарст право вимагати від Універмагу сплати боргу до настання дати погашення позики.
 - e) Пан Зайцев, який начебто діяв в якості представника компанії Ліндхарст, підписав від її імені другий договір відступлення та другий додатковий договір позики.
 - f) На підставі цього ряду угод Ліндхарст ініціювала провадження проти Універмагу в Господарському суді м. Києва, вимагаючи винесення рішення про зобов'язання Універмагу сплатити суму в розмірі заявленого боргу приблизно 45 000 000 доларів США. Це провадження описано більш детально в рішення щодо відводу.
 - g) 23 грудня 2011 р. Господарський суд м. Києва виніс рішення, яким повністю задовольнив вимоги Ліндхарст. Я додам, що були подані апеляційні скарги.
- [8]** Позивачі оспорюють оскаржувані угоди на таких підставах:
- (i) Перший договір відступлення було протиправно датовано «заднім числом» 6 квітня 2011 р.
 - (ii) Перший договір відступлення не був належним чином підписаний від імені Демесне, оскільки Шон Квінн більше не був директором цієї компанії та внаслідок цього не мав відповідних повноважень.
 - (iii) Більше того, або в якості альтернативи, Шон Квінн підписав перший договір відступлення в порушення свого фидуціарного обов'язку перед компанією Демесне зберігати її власність, і про це порушення Іннішмор та Ліндхарст знали чи повинні були знати.
 - (iv) Оскільки перший договір відступлення є недійсним, другий договір відступлення та додаткові договори позики є невідворотно недійсними внаслідок цього.
 - (v) В якості альтернативи, другий договір відступлення та другий додатковий договір позики є недійсними оскільки сумнівне підписання його Пітером Квінном було здійснено не від імені Іннішмор, про що Ліндхарст знав або мав знати.
 - (vi) Більше того, або в якості альтернативи, оскаржувані угоди підлягають скасуванню згідно зі Статтею 367 Закону Північної Ірландії про банкрутство 1989 р. («Закон 1989 р.»)

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

Позовні вимоги по суті спору

[9] У прохальній частині своєї Позовної Заяви Позивачі просять винести такі рішення стосовно їхніх вимог:

- (i) Рішення, яке визнає недійсним перший договір відступлення з однієї або більше із трьох підстав, що викладені вище.
- (ii) Рішення, яке визнає недійсним другий договір відступлення.
- (iii) Рішення, яке визнає недійсними додаткові договори позики.
- (iv) В якості альтернативи, Рішення згідно зі ст. 367 Закону 1989 р., яке скасовує оскаржувані угоди та визнає їх недійсними та такими, що не мають юридичної сили і не створюють юридичних наслідків.
- (v) Рішення, яке встановлює, що виключно Демесне володіє всіма правами, які начебто були відступлені згідно з оскаржуваними угодами.
- (vi) Рішення, яке встановлює, що всі права, які начебто належать Ліндхарст згідно з оскаржуваними угодами, належать їй на довірчій основі та в якості повіреної особи Демесне.

Також були заявлені деякі інші пов'язані з цими та додаткові вимоги.

[10] Я уточнюю, що на цій стадії провадження, суд розглядатиме та прийме рішення виключно щодо вимоги Позивачів згідно зі статтею 367 Закон 1989 р. Я погодився із проханням Позивачів, що за таких обставин суд прийме рішення лише щодо цієї вимоги, відкладаючи розгляд всіх інших вимог Позивачів на майбутнє, якщо звичайно вони продовжать наполягати на їх задоволенні. Такий хід справи разом із відкладенням розгляду щодо неповаги до суду безумовно відповідає основній меті, що передбачена статтею 1 Правил 1А Правил судової процедури. Більше того, немає необхідності розглядати позицію Позивачів щодо компанії Іннішмор, оскільки цей Відповідач погодився, що вимоги Позивачів згідно зі статтями 367 та 369 закону 1989 р. підлягають задоволенню. Єдиний Відповідач, який активно заперечував проти вимог Позивачів є Ліндхарст. Слухання по суті вимог Позивачів згідно зі ст. 367 передували 2 дні слухання, присвяченого заяві Позивачів про неповагу до суду (більше детально описане в у пов'язаному з цим рішенні щодо відводу). Вранці, на початку слухання [1 травня 2012 р.] суд задовольнив заяву, подану Белфастськими солісіторами компанії Ліндхарст та виніс ухвалу згідно зі ст. 67 Правил 5 Правил судової процедури, яким припинив їх представництво компанії Ліндхарст у цьому – основному – провадженні (але не у відкладеному провадженні щодо неповаги до суду).

Розгляд позиції Позивачів

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

[11] Аргументи, представлені від імені Позивачів паном Моссом, Королівським Адвокатом, паном Хорнером, Королівським Адвокатом та паном Данлопом (адвокатом), в значній мірі відображають позицію, викладену у чудово складеній Позовній Заяві. Основний акцент вимоги Позивачів згідно зі статтею 367 Закону 1989 р. робиться на двох оскаржуваних договорах відступлення від Демесне до Іннішмор, і в результаті від Іннішмор до Ліндхарст. Було зазначено, що 1 лютого 2012 р. Позивачі отримали судову заборону проти компанії Іннішмор. Надалі, 15 лютого 2012 р. суд задовольнив заяву Позивачів та надіслав «судове доручення» до Східно-Карибського Верховного Суду щодо призначення арбітражного керуючого стосовно Ліндхарст. Це підштовхнуло до призначення 20 лютого 2012 р. арбітражних керуючих щодо Ліндхарст. У своїх аргументах представники Позивачів також нагадали про паралельне провадження проти Шона Квінна та Пітера Квінна щодо неповаги до суду в Республіці Ірландія, в ході якого зазначені особи надали письмові свідчення під присягою, підтверджуючи, що оскаржені відступлення від Демесне були здійснені на користь дітей родини Квінн та були спрямовані на виведення активів з-під контролю кредиторів, зокрема АБРК. Вимога Позивачів згідно зі статтею 367 виходить з припущення, що перший оскаржуваний договір відступлення не був датований заднім числом та був погоджений і вчинений до 14 квітня 2011 р.: у той час як питання щодо цих та інших пов'язаних із цим проблем, залишаються, вони стосуються інших вимог Позивачів, розгляд яких було відкладено.

[12] Основним аргументом у позиції Позивачів щодо вимоги згідно зі статтею 367 Закону 1989 р. є твердження про те, що борг Універмагу (в розмірі 45 000 000 доларів США / 29 000 000 фунтів стерлінгів) шляхом двох оскаржуваних договорів відступлення був двічі відступлений без будь-якого належного зустрічного надання: по-перше, від Демесне до Іннішмор, а по-друге, від Іннішмор до Ліндхарст, компанії, що не веде будь-якої діяльності та не має жодних активів. Перша з оскаржуваних угод (яка називається «Додатковий Договір Позики»), на якій вказана дата 6 квітня 2011 р. вказує початкову позику Універмагу в розмірі приблизно 44 000 000 доларів США та зазначає, що згідно з договором від 1 червня 2009 р. Демесне отримала всі відповідні права та зобов'язання, та стала таким чином позикодавцем. Угодою від квітня 2011 р. Демесне начебто погодилась відступити всі вказані права та зобов'язання компанії Іннішмор. Друга з угод, що розглядаються, є додатковий договір позики від 26 вересня 2011 р., сторонами якого є Іннішмор та Універмаг, і яким начебто були внесені деякі зміни до початкового договору позики. Третьою угодою, на якій було сконцентровано найбільшу увагу впродовж слухання є угода, на якій вказана дата 7 жовтня 2011 р. Вона називається «Договір Відступлення», і її сторонами є Іннішмор та Ліндхарст. Згідно з умовами цієї угоди Іннішмор начебто відступив на користь Ліндхарст повністю та у безвідкличному порядку всі права, які належать першій компанії стосовно погашення Універмагом боргу в сумі 44,2 мільйони доларів США «відповідно до договору позики від 24.10.2006 р. та всіх додаткових договорів позики». Договір відступлення цього, на перший погляд, дуже значного фінансового активу, не передбачає жодної фінансової компенсації від особи, що отримує права, особі, яка відступає права. Натомість, він містить наступне заплутане та доволі важке для розуміння положення:

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

«Оплата»

4.1 Сторони погоджуються, що новий кредитор надав належне зустрічне надання стосовно відступлення прав та зобов'язань згідно з цим договором...

Таке зустрічне надання за вимоги за цим договором полягає у передачі в рахунок суми відступлення векселя або інших цінних паперів на суму за номінальною вартістю 45000000 доларів США у строк не пізніше 90 календарних днів від дати підписання цього договору».

Вказане положення вражає своєю невизначеністю на неточністю, а її справжній зміст оповитий таємницею. Безумовно, цей оскаржуваний договір відступлення має розглядатися разом із письмовими свідченнями пана Орлова, який називає себе власником компанії Ліндхарст. Взяті так як вони є, некритично та без можливості провести перехресний допит, твердження пана Орлова містять наступні суттєві заяви та підтвердження:

- (i) На дату, коли цей оскаржуваний договір відступлення був підписаний, між сторонами не було згоди стосовно належного зустрічного надання.
- (ii) Після цього відбулися ще декілька зустрічей між сторонами, на жодній з яких не було прийнято будь-якого рішення з цього приводу.
- (iii) Врешті решт, було передбачено, що до 7 січня 2012 р. буде укладений додатковий договір, який більш детально описуватиме деякі невизначені «цінні папери», які Ліндхарст буде зобов'язана передати Іннішмор. Цього не сталося.

Ключовим моментом письмових свідчень пана Орлова є те, що жодного зустрічного надання не було надано компанією Ліндхарст компанії Іннішмор за відступлення боргу Універмагу в розмірі 45 000 000 доларів США. Це чітко підтверджується доказами і я вважаю це відповідним чином встановленим.

[13] Аргументи, викладені від імені Позивачів, розглядають окремі елементи, які необхідно довести для задоволення відповідного стандарту доведення (а саме: балансу можливостей) при розгляді вимоги відповідно до ст. 367 Закону 1989 року. Стосовно питання цілі, наступні аргументи (в яких Шон Квінн та Пітер Квінн скорочуються, як «ШК» та «ПК» відповідно) були заявлені:

- Очевидний висновок має бути зроблений стосовно того, що сумнівний договір відступлення від Демесне до Іннішмор був вчинений ШК задля виводу активів (які в іншому випадку опинилися під контролем АБРК) за межі досяжності АБРК за номінальну компенсацію, докази сплати якої відсутні. Демесне контролювалась ШК, тоді як Іннішмор була північноірландською компанією зі статутним капіталом 100 фунтів стерлінгів, що контролювалась його племінником – ПК.

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

- Крім того, в рамках провадження про неповагу до суду в Республіці Ірландія, що було порушене серед іншого проти ШК та ПК, як ПК так і ШК надали письмові свідчення під присягою (12 березня 2012), в яких коротко розглянули питання стосовно сумнівних відступлень. Позивачі не погоджуються з правдивістю викладеного в цих письмових свідченнях, за винятком тверджень, які суперечать інтересам ШК та ПК.
- ПК погоджується в пункті 64 своїх письмових свідчень, що сумнівне відступлення Демесне на користь Іннішмор «...було здійснено з метою переведення боргу... на компанію, що знаходиться за межами досяжності Англо».
- ШК очевидно визнає, що він підписав сумнівне відступлення на користь Іннішмор (в пункті 5) «... з тим щоб утруднити для Англо вчинення дій стосовно закордонних активів, які фактично належать моїм повнолітнім дітям».
- Ніщо в доказах компанії Ліндхарст не спростовує очевидну ціль відступлення Демесне на користь Іннішмор. Як було вказано у рішенні по справі *Галфіс*, договір відступлення «...безспірно має присмак спланованого, добре продуманого та незаконного фарсу». (пункт [7]).

Стосовно питання заниженої вартості, наступні аргументи були заявлені:

- Ст. 367 також передбачає в якості умови її застосування, щоб угода була укладена за заниженою вартістю. В даній справі відсутні докази будь-якої компенсації у зв'язку з відступленням від Демесне на користь Іннішмор, що неначебто була здійснена 6 квітня 2011 року.
- Відсутні будь-які записи у звітності Демесне щодо будь-яких платежів здійснених Іннішмор на користь Демесне в якості компенсації за відступлення позики Універмагу (яка без врахування відсотків становить 45 мільйонів доларів США).
- Відсутні навіть будь-які докази наявності згоди з боку Іннішмор сплатити компенсацію за первісне відступлення. До того ж, будь-яка така обіцянка компанії, яка не веде будь-якої діяльності, та статутний капітал якої складає 100 фунтів стерлінгів, була б марною.
- Навіть угода по нібито повній ринковій вартості може становити заниження вартості для цілей даного положення, якщо угода ставить бенефіціара за угодою в більш сприятливу або зручну позицію у порівнянні з забезпеченим кредитором: справа «Агрікалчурал Мортгідж Плс» проти «Вудворд» [1993] ВСС 688 (CA). Призначення уступки в даному випадку було поставити ПК і напевно повнолітніх дітей Квінна у

більш вигідне становище по відношенню до АБРК, без передбачення будь-яких відповідних компенсацій.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- Якщо припустити, що уступка від Демесне на користь Іннішмор є чинною незважаючи на інші підстави, то вона має бути скасована відповідно до ст. 367, так як вона явним чином була за заниженою вартістю та призначена для виведення активів за межі досяжності Позивачів.

Предмет вимоги

[14] Стаття 367(1) Закону 1989 року передбачає, у суттєвій частині:

«Ця стаття стосується угод, укладених за заниженою вартістю; особа укладає таку угоду з іншою особою, якщо –...

(a) вона робить подарунок іншій особі або іншим чином укладає угоду з іншою особою на умовах, що не передбачають отримання зустрічного надання...

(с) вона укладає з іншою особою угоду, згідно з якою вартість зустрічного надання в грошах або грошовому еквіваленті, є значно меншою ніж вартість, в грошах або грошовому еквіваленті, її надання».

Статтею 367(2) передбачено:

«Якщо особа уклала таку угоду, Високий Суд, якщо встановить, що визначені у пункті (3) вимоги виконані, може винести таку ухвалу, яку вважатиме доцільною, для –

(a) відновлення становища, яке б було, якби угода не була укладена, і

(b) захисту інтересів осіб, які постраждали від укладення цієї угоди».

Стаття 367(3) продовжує:

«Якщо особа укладає таку угоду, ухвала може бути винесена лише, якщо Високий суд встановить, що вона була укладена нею з метою –

(a) виведення активів за межі досяжності особи, яка пред'являє, або в якийсь момент може пред'явити вимогу до неї, або

(b) іншим чином нанесення шкоди інтересам такої особи відносно вимоги, яку вона пред'являє або може пред'явити».

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

Стаття 369(1) Закону від 1989 року надає Суду право відновити за Демесне право вимоги, неначебто відступлене компанії Іннішмор і згодом компанії Ліндхарст. Вступ до статті 369(2) передбачає:

«Ухвала за Статтею 367 може стосуватися майна будь-якої особи, або накладати будь-яке зобов'язання на будь-яку особу, незалежно від того, чи є вона особою з якою боржник уклав угоду...»

Звідси ясно, що ухвала про відновлення права Демесне в принципі може бути винесена проти компанії Ліндхарст, може зобов'язувати її, та може стосуватися позову проти Універмагу, та будь-яких прав, які випливають із судового рішення проти Універмагу. Однак, Стаття 369(2) містить положення про захист «добросовісного набувача»:

«... проте така ухвала-

(а) не повинна порушувати будь-який інтерес щодо майна, придбаного у особи іншої ніж боржник і придбаного добросовісно, за відповідну компенсацію та не знаючи про відповідні обставини...»

«Відповідні обставини» для цих цілей є «...обставини, в силу яких ухвала за Статтею 367 може бути винесена щодо угоди.» (Стаття 369(3)). Тягар доведення будь-якого аргументу за Статтею 369(2) лежить на компанії Ліндхарст.

[15] Щодо окремого питання про засоби правового захисту, аргументи, викладені від імені Позивачів, були наступними:

- (i) В пункті [67] своїх письмових свідчень в рамках провадження в Республіці Ірландія про неповагу до суду, ПК стверджує, що відступлення від Іннішмор на користь Ліндхарст «не здійснювалось за участю Іннішмор і не було мною підписане». Якщо він правий, тоді звичайно цей документ по своїй суті є недійсним і жодна сторона не може на нього посилатись. В пунктах [68-70] він посилається на почеркознавчу експертизу, що начебто підтверджує його слова.
- (ii) Це свідчення має розглядатися з настороженістю, оскільки, можливо, ПК робить такі заяви, намагаючись уникнути встановлення неповаги до суду в рамках провадження про неповагу до суду в Республіці Ірландія.
- (iii) Докази Ліндхарст оспорувають заяви ПК стосовно підробки. Вони є неповними та суперечливими, і також мають розглядатись із настороженістю.
- (iv) Позивачі не мають конкретних засобів, щоб дізнатись чи ПК або свідки на стороні Ліндхарст (чи будь-хто один або ж декілька з них) говорять правду (в цілому або ж частково) по цьому питанню. Позивачі не намагаються підштовхнути суд до жодної з викладених вище позицій, і на даний момент виходять з припущення, що підписи ПК не підроблені.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

Набуття прав: позиція компанії Ліндхарст

- (v) Договір відступлення від Іннішмор на користь Ліндхарст начебто передбачає компенсацію, але вочевидь це зроблено у спосіб, що не дає ніякого результату.
- (vi) Докази Ліндхарст, а саме письмові свідчення пана Орлова, фактично містять підтвердження щодо того, що
 - (a) уступка була датована заднім числом;
 - (b) зустрічне надання та спосіб оплати ніколи не були узгоджені, і зокрема не були узгоджені станом як на дату, коли начебто було здійснене відступлення, так і на дату, коли договір відступлення був підписаний; та
 - (c) Ліндхарст подав позов проти Універмагу в Україні, що ґрунтується на відступленні із неправдивою датою, неправдивому положенні щодо зустрічного надання та неправдивому положенні щодо способів оплати, про жодне з яких сторони не домовились.

Вартість

- (vii) Найбільш очевидна та найпростіша причина, чому Ліндхарст не може довести свої заперечення проти позову (незважаючи на вищезазначені пункти) криється в тому, що жодна компенсація не була сплачена.
- (viii) Що стосується усних обговорень, компенсація і спосіб оплати ніколи навіть не були узгоджені (див. нижче).
- (ix) Що ж стосується сумнівного договору про відступлення, то Ліндхарст має надати (відповідно до статті 4.1) банківській вексель, боргове зобов'язання або цінні папери на суму 45 000 000 доларів США протягом 90 календарних днів.
- (x) Очевидно, що вже минув значно довший строк, проте ніякого цінного паперу не було надано. Докази Ліндхарст не дають підстав вважати інакше.
- (xi) Навіть не беручи до уваги письмові свідчення Ліндхарст, очевидно, що положення щодо компенсації було суто фіктивним. Фактично ж, письмові свідчення повністю підтверджують фіктивний характер даного положення: не тільки сума чи способи оплати не були ніколи узгоджені (і зокрема, як на дату, коли договір відступлення начебто був підписаний, так і на дату, коли договір відступлення був фактично підписаний), але й заявлена сума в розмірі 45 млн. доларів США не мала жодного відношення до фактичних сум, які

обговорювались, чи потенційно мали б бути сплачені: див. письмові свідчення пана Орлова.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- (xii) Навіть якщо припустити, що положення про компенсацію не було фіктивним, то обіцянка, дана Ліндхарст, компанією, яка не веде жодної діяльності, нічого не варта. Компанія ніколи не володіла активами, вартістю в 45 млн. доларів чи сумою подібного розміру. Розкриття документів згідно з ухвалою Норвіч Фармакал на Британських Віргінських островах показує, що номінальні акціонери начебто володіли 50 000 акцій (вартістю 1 долар США кожна) на довірчій основі та в якості повірених осіб пана Орлова. Виявлені документи не виявили жодних доказів сплати 50 000 доларів США або ж будь-якої частини цієї суми. Ліндхарст також не надала будь-яких доказів, що пан Орлов спроможний сплатити хоча б 50 000 доларів США, не кажучи вже про мільйонні суми, передбачені в документі, та мільйонні суми, які начебто обговорювалися в якості потенційної ціни.
- (xiii) Тому в даному випадку відсутні сумніви щодо того, чи була надана компенсація зі сторони компанії Ліндхарст. Це само по собі є достатнім, щоб відхилити контраргументи компанії Ліндхарст стосовно вимоги згідно зі статтею 367.

Добросовісність

- (xiv) Позивачі стверджують, що письмові свідчення надані під присягою від імені Ліндхарст є вибірковими та суперечливими та не дозволяють встановити необхідний елемент добросовісності.
- (xv) Особи, що представляють та контролюють компанію Ліндхарст знали, що родина Квінн *«гостро потребувала коштів»* [зі слів пана Орлова] та що Банк мав забезпечення щодо торгового центру від якого Ліндхарст мав надію отримати прибуток і якби Банк успішно звернув стягнення на предмет забезпечення, то торговий центр втратив би джерело доходу, з якого Ліндхарст і мав надію отримати прибуток [зі слів пана Орлова]. Однак вони розпочали процес по стягненню заборгованості з компанії (Універмаг), що як їм було відомо знаходилась *«у гострій фінансовій скруті»* [зі слів пана Орлова]. Це вказує на те, що справжньою метою було доведення Універмагу до банкрутства, щоб уникнути звернення стягнення Банку на предмет забезпечення. В судових провадженнях в Україні, Ліндхарст посилався на договори відступлення, приховавши при цьому, що відступлення було навмисно датовано заднім числом і що положення про компенсацію та способи оплати були абсолютно неправдивими (див. вище).
- (xvi) Відсутність будь-якої компенсації є достатнім, щоб відхилити контраргументи компанії Ліндхарст.

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

Обізнаність про Відповідні Обставин

- (xvii) Родині Квінн були добре відомі факти, що призвели до визнання сумнівного відступлення на користь компанії Іннішмор недійсним відповідно до статті 367. Іннішмор, директором якої є ПК, вирішила не заперечувати проти вимоги Позивачів відповідно до статті 367. Дуже мало ймовірно, щоб Ліндхарст/Орлов/Зайцев були задіяні, якби вони не були за одно разом з родиною Квінн. В такому випадку, вони звичайно були обізнані з відповідними обставинами. Вони не стверджують в своїх письмових свідченнях, що Квінни неправдиво виклали позицію щодо позову проти Універмагу та його попереднього власника Демесне.
- (xviii) Навіть якщо припустити що Ліндхарст у відповідний момент часу перебував під контролем Орлова та/або інших українських громадян та не був за одно з родиною Квінн, ці громадяни та їхні представники бачили договір відступлення від Демесне на користь Іннішмор [зі слів пана Орлова та пана Зайцева] і тому, мали розуміти, що це відступлення було безоплатним і являло собою вивід активів ШК на користь свого племінника ПК, без погодження з радою директорів чи акціонерами та без інших підтверджуючих документів
- (xix) Багато з вищевказаних тверджень базуються на письмових свідченнях наданих під присягою свідками зі сторони Ліндхарст.

Пані Пуга

- (xx) Іншою стороною різних оскаржуваних угод був Універмаг, боржник компанії Демесне, що в той момент знаходився під контролем пані Лариси Янез Пуга. Враховуючи обставини відступлення права вимоги без жодного зустрічного надання, що мало на меті вивести вимогу до Універмагу з активів Демесне, та завдати шкоди іншим Позивачам, участь пані Пуги в оскаржуваних угодах дає підстави вважати, що (щонайменше на момент, коли відповідні договори відступлення були начебто підписані) вона діяла спільно з родиною Квінн (див. з цього приводу письмові свідчення пана Мілютіна в провадженні проти компанії Ліндхарст на Британських Віргінських островах, що були надані під присягою 15 лютого 2012 р.) Не оспорується, що з самого початку пані Пуга була поставлена на чолі Універмагу родиною Квінн. Як зазначає ПК в пункті 20 своїх письмових свідчень в рамках провадження про неповагу до суду в Республіці Ірландія, він особисто був в наглядовій раді Універмагу до 7 листопада 2011 р. В пункті 62 своїх письмових свідчень, він стверджує що сумнівний договір відступлення від Демесне на користь Іннішмор, був підписаний пані Пуга в якості Генерального Директора Універмагу, був підготовлений від імені Універмагу юристами за вказівкою пані Пуга «за погодженням» із ПК. Намір виводу боргу «на компанію поза досяжністю Англо» (письмове свідчення ПК в рамках провадження про неповагу до суду в Республіці Ірландія) мало бути очевидним для пані Пуга.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- (xxi) Якщо твердження ПК стосовно того, що він не підписував сумнівний договір відступлення від Іннішмор на користь Ліндхарст є правдивим, враховуючи, що пані Пуга також була його підписантом, то їй мало бути відомо, що цей сумнівний договір відступлення є недійсним. З іншого боку, якщо підпис належить ПК, то вона мала усвідомлювати, що ПК мав намір передати права вартістю 45 млн. доларів США на користь компанії, що не веде жодної діяльності, в якості частини плану по виведенню боргу з-під контролю Позивачів, а також що заявлена компенсація була фіктивною.
- (xxii) Пані Пуга ж у свою чергу пов'язана з паном Зайцевим, який мав довіреність від Ліндхарст. Коли АБРК, реалізуючи свої права, в решті-решт усунув пані Пугу з посади Генерального Директора Універмагу шляхом рішення його членів, пан Зайцев шляхом подання надуманого позову від імені міноритарного акціонера, від якого він не мав жодних повноважень, розпочав судовий процес з метою перешкодити реєстрації усунення пані Пуга з посади та реєстрації нового Генерального Директора замість пані Пуга. Пан Зайцев також мав довіреність на здійснення дій від імені Універмагу, що була підписана пані Пуга.
- (xxiii) Загалом, незмінним є факт, що хто б не здійснював контроль над Ліндхарстом, їм були відомі відповідні обставини, які призвели до визнання договору відступлення від Демесне до Іннішмор недійсним відповідно до статті 367.

Вимога відповідно до статті 367: (Б) Від Іннішмор до Ліндхарст

- (xxiv) З вищевказаного зрозуміло, що навіть якщо сумнівний договір відступлення від Іннішмор на користь Ліндхарст не був (а) недійсним на тій підставі, що Іннішмор не мав чого відступати (відступлення від Демесне на користь Іннішмор було недійсним) (б) недійсним на тій підставі, що права Демесне стосовно предмету сумнівного відступлення були поновлені відповідно до статті 367, і Ліндхарст не може стверджувати, що він добросовісно набув відповідні права із наданням відповідного компенсації взамін, тоді сумнівний договір відступлення від Іннішмор до Ліндхарст сам по собі є недійсним відповідно до статті 367.
- (xxv) Розглядаючи послідовно критерії для цілей вказаних вище, (i) сумнівне відступлення від Іннішмор до Ліндхарст було явно укладено за заниженою вартістю та (ii) очевидною метою був вивід активів за межі досяжності Позивачів або ж для завдання їм шкоди іншим чином. Становище може бути відновлене відповідно до статті 367 шляхом визнання відступлення від Іннішмор на користь Ліндхарст недійсним та постановлення ухвали про повернення всіх відповідних прав до Іннішмор чи безпосередньо до Демесне.

[16] З аргументів Позивачів, я розумію, що вони просять суд прийняти рішення з таких основних питань:

- а. Припускаючи, що сумнівне відступлення компанією Демесне до компанії Іннішмор не втратило юридичну силу у зв'язку з такими недоліками як

підписання заднім числом або відсутність повноважень, чи підробка підпису, не може бути значного сумніву з приводу того, що такий договір відступлення має бути визнаний недійсним на підставі Статті 367: це не оспорювалось компанією Іннішмор.

*[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]*

- b. Як вказано вище, рішення про повернення активів компанії Демесне є обов'язковим для компанії Ліндхарст, якщо тільки остання не доведе, що вона є добросовісним і необізнаним набувачем та придбала майно за справедливою ціною. Компанії Лінхарст не вдалося довести жодну з вказаних вище підстав свого захисту, особливо щодо справедливої ціни.
- c. У зв'язку з цим, Позивачі просять суд визнати сумнівне відступлення недійсним і таким, що не створює юридичних наслідків. Позивачі просять суд визнати недійсним Договір відступлення від компанії Демесне до компанії Іннішмор, який начебто було укладено 6 квітня 2011 року, додатковий договір позики, укладений між Іннішмор та Універмагом 26 вересня 2011 року, Договір відступлення права вимоги від 7 жовтня 2011 року між компаніями Іннішмор та Ліндхарст і врешті, додатковий договір позики, укладений між Іннішмор, Ліндхарст та Універмагом 4 листопада 2011 року. Додаткові договори мають бути скасовані разом із договорами відступлення права вимоги та/або також мають бути визнані недійсними відповідно до Статті 367 на тих же підставах.

Висновок

[17] Я нагадую собі висновки цього суду, зроблені у пов'язаній справі, **Квінн Файненс (та Інші) –проти-Галфіс Оверсіс Лімітед** [2012] NICH 9:

“[10] В принципі, я прийшов до висновку, що всі оскаржувані угоди є недійсними та такими, що не мають юридичної сили та не створюють юридичних наслідків, оскільки вони були укладені від імені кредитора, компанії Демесне, без належних повноважень; одна із сторін оскаржуваних угод, компанія Галфіс не мала законних повноважень укладати такі угоди в дату, на яку вони начебто були укладені, тобто 4 квітня 2011 року; представник, який начебто і за твердженнями, підписав оскаржувані угоди від імені компанії Галфіс, не був її представником станом на 4 квітня 2011 року і не міг діяти від імені компанії на законних підставах, принаймні до 20 липня 2011 року; і кожен з вказаних документів був незаконно датований заднім числом, без законних підстав на те підстав чи повноважень. У зв'язку з цим, всі оскаржувані договори відступлення права вимоги та додаткові угоди позбавлені будь-яких ознак законності. Відповідно, основні первинні доводи Позивачів, обгрунтовані.”

Далі, суд прийшов до висновку:

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

“[11] Альтернативно, я встановлюю та вирішую, що якщо встановлені судом обставини та висновки в той чи інший спосіб є помилковими, тоді, у випадку, якщо угоди були підписані за наявності належних повноважень, і не були датовані заднім числом, такі угоди, без жодного сумніву, визнаються недійсними і, значить, незаконними, на тій підставі, що Шон Квінн діяв, відверто нехтуючи, своїми фідучіарними зобов'язаннями перед компанією Демесне, і компанія Галфіс дійсно знала чи повинна була знати про певні істотні факти, стосовно цього, зокрема:

- (a) Шон Квінн був Директором Демесне до 14 квітня 2011 року;
- (b) Оскаржувані угоди явно не були в інтересах компанії Демесне, оскільки відбулося відчуження цінних активів за номінальну компенсацію;
- (c) Шон Квінн підписав вказані угоди з наміром завдати шкоди компанії Демесне та отримати вигоду для себе та членів своєї родини;
- (d) Компанія Галфіс, через її представника п. Гурняка знала чи повинна була знати, або компанії було повідомлено чи презюмується, що їй повідомили про мету, з якою Шон Квінн та Пітер Квінн уклали оскаржувані угоди; та/або компанії було відомо про факти порушення фідучіарних зобов'язань Шоном Квінном, зокрема сумнівне відчуження цінного майна компанії Демесне за номінальну компенсацію;
- (e) Компанії Галфіс було відомо, чи повинно було бути відомо, що Шон Квінн діяв, порушуючи свої фідучіарні зобов'язання, які він мав перед компанією Демесне, будучи її Директором;
- (f) Компанія Галфіс прагнула отримати вигоду у зв'язку з порушенням Шоном Квінном його фідучіарних зобов'язань (про що їй було відомо), і на підставі оскаржуваних угод намагалась стягнути борги з російських компаній..”

Я роблю посилання на вказані вище уривки з рішення у справі Галфіс з двох причин. Перш за все, вони висвітлюють, оздоблюють та пояснюють загальний контекст, в якому розгортається кожна з окремих частин цієї широкомасштабної судової справи. По-друге, демонструють різницю між підставами, на яких Позивачі обґрунтовували свої вимоги у справі Галфіс та обмеженим колом підстав, на яких ґрунтуються вимоги у даній справі. Також, Позивачі навели менше підстав, ніж у випадку з оскарженням відповідно до Статті 367 у справі Галфіс, у зв'язку з чим, я цитую рішення, не повторюючи його пунктів [12] та [13]. У ньому суд дійшов такого висновку.

[печатка Ноеля Дж. Фінікса
Державного Нотаріуса
Тревор Сміт і Компанія
13 Чічестер Стріт, Белфаст
BT1 4JB, Північна Ірландія]

“[14] Несподіване, без пояснень та, виходячи з наявних доказів, ірраціональне відступлення активів компанії вартістю біля 100 мільйонів фунтів стерлінгів за загальну компенсацію у розмірі, менше 5 тисяч фунтів стерлінгів, говорить саме за себе. Безперечно, таке відступлення, має присмак спланованого, добре продуманого та незаконного фарсу. На підставі доказів, що є у справі, така угода була укладена з метою вивести вказані активи з-під контролю законних кредиторів та/або завдати шкоди їхнім інтересам. Крім того, беручи до уваги положення Статті 368(1) Закону 1989 року, Позивачі, без сумніву, є жертвами (заручниками) цих оскаржуваних угод. І врешті, що стосується того, що оскаржувані угоди були укладені на підставі поради юристів, то я вважаю, що цей факт не є істотним для справи і що не потрібно підтверджувати наявність суб'єктивних елементів шахрайства.”

[18] Я вважаю, що кожне з оскаржуваних сумнівних відступлень боргу Універмагу, спочатку від компанії Демесне до Іннішмор, а потім від компанії Іннішмор до Ліндхарст, було здійснено без справедливої компенсації. Це підтверджується переконливими доказами, і моє рішення ґрунтується на цьому. З цього випливає, що справа безпосередньо підпадає під дію Статті 367(1)(а) Закону 1989 р., даючи підстави застосувати повноваження суду, передбачені Статтею 367(2). Також, з цього випливає, що Ліндхарст не може скористатися захистом, передбаченим у Статті 369(2)(а) Закону, оскільки за майно, начебто придбане від компанії Іннішмор, не була сплачена справедлива ціна. Очевидно, що компанія не змогла побудувати свій захист на підставах добросовісності, необізнаності та справедливої ціни. Аналіз та висновки суду, зроблені у справі Галфіс в повній мірі можна застосувати до контексту цієї справи. Несподіване, без пояснень та, виходячи з наявних доказів, ірраціональне відступлення активів компанії, боргу у розмірі 45,000,000 доларів США, на користь компанії, безоплатно, або не більше, ніж за дійсно мінімальну плату, говорить саме за себе. При розгляді угоди разом з іншими пов'язаними оскаржуваними угодами, стає очевидно, що їх учасники вдалися до участі в спланованому, добре продуманому та незаконному фарсі. Ґрунтуючись на наявних доказах, ці угоди були укладені виключно з метою вивести вказані активи з-під контролю законних кредиторів та/або завдати шкоди їхнім інтересам. Позивачі, без сумніву, є жертвами (заручниками) цих оскаржуваних угод. У зв'язку з цим, суд повинен захистити права Позивачів належним способом.

Захист прав

- [19] (a) Всі оскаржувані угоди є нікчемними та недійсними і суд визнає їх такими.
- (b) Суд також вважає, що тільки компанія Демесне правомочна користуватись всіма правами начебто переданими на підставі оскаржуваних угод.

Повний текст резолютивної частини доданий до цього рішення. Резолютивна частина містить положення щодо витрат сторін, після розгляду подань з цього окремого питання.

*[Посвідчувальний напис
Я засвідчую вірність цієї копії
з оригіналу документа
Підпис: [підпис]
Ноель Дж. Фінікс
Державний Нотаріус
13 Чічестер Стріт, Белфаст
Дата: [31.05.16]]*

[Скріплено печаткою]

Цей переклад з англійської мови українською мовою виконано мною, перекладачем
Уваровим Сергієм Олександровичем.

_____ (Уваров С.О.)

Місто Київ, Україна, шістнадцятого травня дві тисячі дванадцятого року.

Я, Заріна М.В., приватний нотаріус Київського міського нотаріального округу, засвідчую справжність підпису перекладача Уварова Сергія Олександровича, який зроблено у моїй присутності. Особу перекладача встановлено, його дієздатність та кваліфікацію перевірено.

Зареєстровано в реєстрі за №
Стягнуто плату за домовленістю

Приватний нотаріус